

ANN CHAMBERLIN

A SZULTÁN *lánya*

A legénységből csupán öt, meglehetősen közömbös tengerész maradt a fedélzeten. Csak azért, hogy szemmel tartsanak. Eddig nem foglalkoztak velem, ám most kétségbe vonták az utasításomat, nem úgy, mint akkor, amikor az előbb meggondolatlanul felmástrom az őrszem helyére. Nyugodtan ellenkezhetek, hiszen hivatalosan még senki sem nevezett ki a hajó első tisztjévé. Senki sem vádolhatta volna őket lázadással. Maguk elé tölték legmögorvább társukat, és én egy pillanatig azt hittem, össze kell csapnom vele, hogy megragadhassam a zászlók kötelét.

Végül azonban elég volt kimondanom azt a szót, hogy a törökök.

– Mássz fel és nézz szét alaposan, ha nem hiszel nekem!

A fickóknak csupán egyetlen pillantást kellett vetniük kelet felé, és máris mind az öten odaugrottak a kötélhez. Sietve leengedték Genova zászlaját.

Gyorsan körülnéztem Giustiniani zászlós szekrényében. Csalódnom kellett. Azt gondoltam volna a kapitányról, hogy éppen az ilyen esetekre tartogat egy török zászlót a fedélzeten. Akkor is a vörös lobogót tűzhetne volna ki, ha büntetlenül lehetősége támadt egy kis kalózkodásra.

– Giustiniani, te becsületesebb vagy annál, mint amilyennek tartottalak – morogtam, aztán káromkodva visszagyömöszöltem használhatatlan zászlóit a parányi szekrénybe.

Fel kellett tennem magamnak azt a kérdést, hogy török zászló ide vagy oda, mi hatan képesek volnánk-e felszedni a horgonyt és ezzel a teknővel kijutni az ágyúk tűzvonalából. A horgony kifejezetten kemény diónak tűnt, ám egészen addig nem voltam hajlandó kétségbe esni, míg próbára nem tettük az erőnket. A vitorlák felvonása persze a megszokottnál tovább tartott volna. Ismét ledobtam magamról köntöseimet, és nem törődtem azzal, hogy a tengerészek munka közben a szemük sarkából megcsönkített ágyékom felé pislognak.

Ekkor azonban kénytelen voltam rádöbenni arra, hogy a többieknek családjuk van kint, Híosz szigetén. Kétségbeesetten vártak arra, hogy visszatérjen a hajó csónakja, mert szerettek volna végre kijutni hozzájuk a partra.

Egyikőjüket – a legfiatalabbat és legerősebbet – nem riasztotta vissza a dezertálás vádja sem. Megkockáztatta, hogy esetleg nem jut ki élve a partra. Fejest ugrott a vízbe és úszni kezdett. Nem tudom, hogy életben maradt-e vagy sem. Azzal viszont tisztában voltam, hogy nélküle még kevesebb esélyünk maradt a menekülésre. Feltéve persze, ha előtte rá tudom beszélni a többieket arra, hogy segítsenek. Elég volt azonban egyetlen pillantást vetnem a tengerpart felé forduló arcukra, hogy megértsem, felesleges volna rákérdezni a dolgra.

Eszmehan azonnal visszabújt az elkülönített lakrészébe, amikor úgy tűnt, hogy összeütközésbe kerülhetünk idegen férfiakkal. A napellenző alatt maradt, a cselédlányok mellett. Bár semmi jóról nem tudtam beszámolni neki, benéztem hozzájuk, amikor tehetetlenül fel- és alá járkálva odaértem a közelükbe. Azzal áltattam magamat, hogy Eszmehant akarom megnyugtatni. Valójában a párnáin ülő magabiztos és nyugodt fiatal hölgy látványa éppenséggel engem töltött el nyugalommal. Úrnőm továbbra is a böjtölésre összpontosított. Jeges elszántság öntötte el. Valamit ki akartam találni, hogy ki mentsem ebből a szorult helyzetből.

Ahogy Eszmehant bámultam, tényleg az eszembe jutott egy kétségbeesett ötlet. Igazából a *salvar* nadrágja vezetett rá a megoldásra. A párnákon ülő ifjú nő ugyanis kicsit feljebb húzta fehér- és ezüstsínű *jelekjét*, és így kilátszott a lábszára. A bőrét persze nem pillanthattam meg, mert eltakarta bő szabású, vörös selyemnadrágja. Még mindig egy igencsak ormóttan ruhadarabot viselt, mivel a teste nem szabadult meg teljesen a terhesség nyomaitól. Csípőjét és a hasát jó pár négyzetkönyöknyi erős szövet borította. A nadrág fenékrésze egészen a térd magasságáig lenyúlt.

Térdre rogytam a párnák előtt és megragadtam úrnőm bokáját. Részben testi és lelki kimerültségem miatt, részben pedig azért, hogy kitapintsam a szövetet. Pontosan olyan kiváló minőségű volt, mint amilyenre számítottam. Így, a lábához érve mondtam el, hogy mire kérem.

– Úrnőm – kezdtem habozva –, hajlandó volnál feláldozni a nadrágodat?

– A nadrágomat?

– Igen, a nadrágot és bármilyen fehér ruhadarabot, amiről le tudsz mondani. Ragadj tüt és cérnát és készíts nekünk zászlót! Hirdesd az egész világ előtt igaz hitedet.

A fiatal nőt nem hozta lázba, hogy nyolcvan török hadigálya les ránk a szorosban. Annál nagyobb lelkesedéssel töltötte el az, hogy ramadán idején kegyesen megvarrja az igazhitűek zászlaját. Elképzelhető persze, hogy igazából a kezem érintése készítette cselekvésre. Ám az is lehet, hogy csak ábrándozom, amikor erre gondolok.

Bármilyen volt is a mozgatórugója, mihelyt kiléptem a parván mögül, máris meghallottam a szétszakadó selyem hangját. Kellemetlen érzés fogott el, hiszen különös tekintettel a körülményekre, pontosan ilyen zaj kísérte az

erőszakoskodást és a fosztogatást. Éppen ezért a lehető legmesszebbre el akartam távolodni úrnőmtől. Biztosra vettem, hogy mire felvonjuk a vitorlát, legalább az árboc tetején a megfelelő zászló lobog majd.

Miközben ingerülten fel-alá jártam, eszembe jutott, micsoda szerencse, hogy ebben a tengerszorosban nem szorulok rá Sofia Baffo segítségére. Jól emlékeztem, amikor a szép szőke kisasszony megpróbált inget varrni rab-szolgánk, Piero számára. Valamikor régen ugyanis még nekem is voltak rab-szolgáim. Nem sikerült neki. Ettől eltekintve azonban a körülmények meglehetősen hasonlóak voltak. Miután Baffo nagyúr leánya hiába próbálkozott a varrással, igencsak veszélyes és meggondolatlan dolgokat művelt, ami kis híján mindannyiunk életébe került.

Eszmehan nagyon különbözött legkedvesebb barátnőjétől. Boldogan pillantottam rá, miközben a lenyugvó nap vérvörös fénybe borította Híosz háztetőit és szikláit. Úrnőm és a segítői jó ütemben haladtak. Egy pillanatnyi habozás nélkül rögzítették a fehér félholdat és a csillagot a vörös selymen. Utána apró tűszúrásokkal erősen is odavarrták a török zászló díszzeit. Lámpás fényénél dolgoztak, mivel a lehorgonyzott hajót nem fenyegette annyira a fellobbanó tűz veszélye. Én magam egy lánkra kötött lámpát lógattam följük, így nem kellett abbahagyniuk a munkát akkor sem, amikor kihunyt a nap fénye.

Csupán akkor tartottak szünetet, amikor imádkoztak. Az egész napos böjt után tengerész kétszersültet, egy kevés olívaolajat ettek, és állott, régóta a hordókban tárolt vizet ittak. Giustiniani nem váltotta valóra az ígéreteit, és nem kaptunk friss ellátmányt. Úrnőm nem juthatott ki a ciprusok illatfelhőjébe burkolózó partra sem. Eszmehan azonban nem engedte meg, hogy a cselédlányok panaszkodni kezdjenek. Csupán annyit ettek, hogy ne korogjon a gyomruk, és máris folytatták a munkát.

Nem érdekelt, hogy a négy híoszi tengerész miként osztotta fel az éjszakai szolgálatot. Elszántam magam, hogy végig ébren maradok és őrködöm. Abban reménykedtem, hogy az éjszakai várakozás nyugalma és magánya nem feledteti velem a levegőben lógó, közeledő veszélyt. A böjtöléstől kimerülve nagyon szívesen aludtam volna. A fenyegetés azonban annyira nyilvánvaló volt, hogy nem szégyenültem meg, mert nem vett erőt rajtam az álom. Legalábbis nem azonnal.

Az éjszakai őrség első fordulójából talán még két óra sem telhetett el, amikor a sűrű homályban felfigyeltem valamire. Nem a hold fénye csillant meg a hullámokon. Egy sárgás fényű lámpás közeledett gyorsan. Hamarosan már a vízbe merülő evezők zaját is hallottam.

Felhangzott Giustiniani ismerős hangja. Senki mással nem lehetett volna összetéveszteni, ahogy elnyújtotta a magánhangzókat és elnyelte a mássalhangzókat. A tengerészek ledobtak neki egy kötelet. A kapitány nemsokára ott állt mellettünk a fedélzeten. A lámpás fényében hat vagy hét újabb

érkezőt is ki tudtam venni. Ennyien éppen elegen leszünk ahhoz, hogy felhúzhassuk a horgonyt.

- Mit sikerült kideríteni?

- Tényleg Piali pasa horgonyoz odaát a partvidéken?

- A szentek szerelmére! Sikerült valamit elérni a tárgyalások során?

- A feleségeink és a gyermekeink... biztonságban vannak?

A tengerészek azonban hiába kérdezősködtek. Giustiniani nem méltatta őket válaszra. Első szavai viszont nagyon is szíven ütöttek:

- Hol van az a *kappan*?

Még sohasem nevezett így. Legalábbis nem a fülem hallatára. Ennek dacára elszántan elé álltam, hogy dacoljak a sértéssel és mindazzal, amit rám kívánt zúdítani. Amikor észrevett, már nem használt több szitokszót, de ugyanolyan durván folytatta:

- Veniero, hozd a hölgyedet, és vidd le a dereglyébe!

Egyértelmű volt, hogy elszánta magát valamire, ám én akkor sem tudtam volna kitalálni, hogy mire készül, ha a lelki üdvösségem forgott volna kockán.

- Elnézést, miről beszélsz?

- Hallottad, amit mondtam! Kivisszük az úrnődet a partra. Az erődben vigyázunk rá. Piali pasa elutasította az ajánlatainkat. Az összeset. Azt mondta, hogy a hírosziak eljátszották minden esélyüket. Nincs értelme alkudozni. Adjuk meg magunkat. Csakhogy nem tudja, mennyire elszántak vagyunk. Holnap reggel majd kiderül, hogy igenis van néhány nyerő kártya a kezünkben. Mit szól majd a méltóságos pasa, ha ajándékként elküldjük neki a szultán leányunokájának egyik selyempuha, drágakövekkel ékesített fülét?